

XXIV TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Si 27:30- 28,7 /33-9/)

Lugemine Siiraki tarkuseraamatust:

Vihkamine ja viha – needki on jälkused, ainult patune hoiab neist kinni. Kättemaksjaile maksab Jumal kätte, ega unusta tema patte. Anna andeks oma ligimesele, kes on sulle liiga teinud, siis kustutab Issand sinu patud su palve peale. Sest inimene peab viha teise peale, aga Issandalt anub pääsemist. Ta on halastamatu inimese vastu, kes on tema sarnane, kuid palub oma pattude pärast. Kui tema, kes ta on ihulik, on täis vihkamist, kes küll annaks andeks tema patud? Mõtle lõpule ja lakka vaenutsemast, pea meeles kaduvikku ja surma ning pea käske. Pea käske ja ära vihka oma ligimest, meenuta Kõigekõrgema lepingut ja andesta süüteod.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 103:1-2. 3-4. 9-10. 11-12.)

R: Issand on armuline ja halastaja.

Kiida, mu hing, Issandat
ja kõik, mis minu sees on, tema püha nime.
Kiida, mu hing, Issandat,
ja ära unusta kõiki tema heategusid.

R:

Tema annab sulle andeks kogu su ülekohtu,
teeb sind terveks kõikidest haigustest.
Ta päästab sinu elu hukatusest,
kroonib sind helduse ja halastusega.

R:

Tema ei riidle lõputa,
tema viha ei kesta igavesti.
Tema ei tee meile meie pattude järgi
ega tasu meile kätte meie ülekohtu mööda.

R:

Nii kõrgel kui taevas on maa kohal,

nõnda suur on Issanda heldus neile, kes teda kardavad.

Nii kaugel kui koit on loojangust,
nii kaugele viib ta meist meie patud.

R:

(Teine lugemine Ro 14:7-9)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad, keegi ei ela meist iseendale ja keegi ei sure iseendale, sest kui me elame, siis me elame Issandale, ja kui me sureme, siis sureme Issandale. Kas me nüüd elame või sureme – oleme ikka Issanda päralt. Sest Issand on surnud ja ellu ärganud, ning saanud Issandaks nii elavate kui surnute üle.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 13:34)

Halleluuja. Uue käsu ma annan teile, ütleb Issand,
et te armastaksite mind, nõnda nagu mina teid olen armastanud. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 18:21-35)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Sel ajal astus Peetrus Jeesuse juurde ning ütles: “Issand, kui mitu korda võib minu vend eksida minu vastu, nii et mina peaksin temale andeks andma? Kas on küllalt seitsmest korrast?” Jeesus ütles talle: “Ei, mitte seitse korda, vaid seitsekümmend seitse korda.

Seepärast on taevariik kuninga sarnane, kes nõudis oma sulastelt selgust nende arvepidamise kohta. Ja kui ta hakkas aru pärima, toodi tema ette üks sulane, kes oli talle kümme tuhat talenti võlgu. Ja kui temal ei olnud tagasi maksta, käskis tema isand müüa tema ja ta naise, tema lapsed ja kõik, mis tal oli, ning maksta.

Siis heitis sulane maha tema jalgade ette, palus teda ning ütles: “Ole ometi minuga kannatalik ja ma maksan sulle kõik tagasi!” Ja isandal läks meel haledaks oma sulase pärast, ning ta laskis tal minna ja kustutas tema võla.

Aga kui see sulane oli välja läinud, leidis ta ühe teise sulase, kes oli talle võlgu sada teenarit. Ja ta haaras temast kinni, kägistas teda ning ütles: “Maksa mulle oma võlg ära!” Aga teine sulane heitis

maha ja palus teda: “Kannata veel, küll ma tasun sulle oma võla!” Kuid tema ei tahtnud ning laskis teise sulase vangki heita, kuni tema kõik ära maksab.

Kui nüüd teised sulased nägid, mis juhtus, panid nad seda väga pahaks ja nad tulid ning rääkisid oma isandale kõigest, mis oli sündinud. Siis kutsus isand selle sulase enda juurde ning ütles talle: “Sina halb sulane! Kogu sinu võla ma andsin sulle andeks, sellepärast et sa mind palusid. Eks pidanud siis sinagi halastama oma kaassulase peale, nõnda nagu mina sinu peale halastasin.” Ja isand laskis tema oma vihas vangki heita, kuni ta maksab ära kogu oma võla. Nii teeb minu taevane Isa ka teile, kui te ei anna kogu südamest andeks oma vennale.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kellele tuleb alati andeks anda? Põhimõtteliselt tuleb alati andeks anda loomale. Loom ise ei vastuta enda eest, küll aga tema peremees. Samuti on väikelapsed ja vaimuhaiged suuremal või vähemal määral vastutusvõimetud. Nende tehtud tegude eest on vastutav nende hooldaja, kes peab ohuallikad neist eemal hoidma.

Kui aga inimene on mõistuse juures, siis peab ta ise oma tegude tagajärgi kandma, mitte ainult lootma, et kõik teised peavad talle aina andestama. Sest paraku on nii, et kui selline inimene pääseb alati puhtalt, siis õpib ta teisi enda huvides seda suuremal määral ära kasutama, et mitte öelda kuritarvitama. Lõpuks on siis tema elu võrreldav uppuva laeva tekitatud veekeerisega, mis kisub endaga koos põhja ka kõik need, kes jäävad keerise tõmbe piirkonda.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänases evangeeliumis räägib Jeesus oma jüngritele tähendamissõna südametust sulasest. Võrdpilt algab sõnadega: “Taevariik on kuninga sarnane...” – see tähendab, Jeesus ei jutusta maises maailmas tõestisündinud lugu, vaid toob oma kuulajateni mõistukõne, milles kuningas sümboliseerib taevast kohtumõistjat. Kuulaja ülesandeks on siinkohal küsida endalt, kuidas tunneks tema end südametu sulase nahas.

Kuid ühendagem see lugu hetkeks taevariigist lahti ja oletagem, et kõik juhtus maa peal ja päriselt. Ajaloos pole olnud sugugi haruldane, et vaesem inimene on rikkamale võlgu. Võlga võetakse tavaliselt avansina, paludes ettemaksu tulevase palga arvelt, mis seejärel tuleb välja teenida. Samal põhimõttel töötab ka juba suurem pangalaen eluaseme ostmiseks, mille puhul on tagatiseks kinnisvara ise, ja kui laenumaksmisega ei tulda toime, kuulub kinnisvara võlausaldajale. Omaette

kategooria moodustavad aga investeerimislaenud. See tähendab: krediit antakse heas usus, et selle abil loodud ettevõtmine läheb korda ja nii võlgnik kui võlausaldaja teenivad kasumit.

Jätame siinkohal kõrvale kasiino- ja muud elustiiliga seotud kaotused; konkreetselt ettevõtlusega seotud ülisuured võlad saavad tekkida just ilma kindla tagatiseta laenudest, kui selgub, et loodud ettevõtte toodang ei lähe kaubaks, või tõmbab mõni suur õnnetus kogu ettevõtmisele kriipsu peale. Siis jäävad kulud võlausaldaja kanda, kes peab oma raha halva laenuna korstnasse kirjutama.

Võib aimata, et just millegi niisugusega oligi too õnnetu sulane oma kuninga ees hakkama saanud. On tähelepanuväärne, et meie loo teine peategelane ei ole lihtsalt pankur, vaid hoopis kuningas – poliitiline figuur. Kuidas mõtleb poliitik? Ta teab, et võla suurusega arvestades ei kata võlgniku ja tema pere orjaks müümine kaugeltki tema kaotusi. Kuid kuningate maine rahva seas sõltub just sellest, kas neid peetakse armuliseks või mitte. Nii pöörabki see kuningas rahalise kapitali usalduskrediidiks. Ta kutsub võlgniku, kellel peale armupalumise pole tegelikult muid võimalusi jäänudki, ning andestab talle suure pasunapuhumise saatel tema võla – see seletab, miks on ka võlgniku kaassulased hiljem hiigelvõla andestamisest teadlikud ja oskavad kuningale tema peale kaevata.

Kui nüüd andeks saanud võlgnik järgnevalt oma kaassulaselt väikest võlga tagasi nõudma hakkab, siis jääb selgusetuks, mis eesmärgil ta seda teeb? Äkki soovib ta hoopis kuninga armulikkusest liigutatuna talle omakorda kasvõi vähegi hüvitada? Kuid kuningas leiab siit hea ettekäände süüdistada tänamatut sulast jultumuses, ja mis kõige tähtsam – ta saab nüüd võimaluse näidata end armulik olemise kõrval veel ka õiglase, targa ja karmikäelisena. Lisaboonuseks on võlgniku ja tema pere orjaks müümine, ning kui võlgniku võlglane on kord juba toodud avalikkuse ette, siis saab ju temaltki veel midagi sisse nõuda.

Armsad õed ja vennad, võibolla on tõesti nii, et siin maa peal on asjad keerulisemad kui taevariigis. Aga enne kui me pääseme pilvepadjale igavesti harfi sõrmitsema, peame me siinpool toime tulema kõikide oma maise elu kuningate ja kaassulastega: nii südametute võlausaldajatega, eneseõigustuseks pisaraidpigistavaid lugusid jutustavate võlgnikega, kadedate pealekaebajatega kui ka kavalate paragrahviväänajatega. Mul jääb lõpuks vaid soovida meile kõigile selles palju edu. Aamen.